

Nài Hoa

Ép Liễu

Ngô Tăng Giao

Nhân dịp nói đến chuyện “dê” có lẽ cũng không thể bỏ qua về chuyện có kẻ vì nổi máu “dê” mà yêu sách về tình dục nữa. Luật pháp có một chính sách dành cho các nữ nhân viên đối phó với những ông “xếp” (hay ngay cả với các bạn cùng sở phái nam) khi những người này hiếu sắc, thường hay dùng những lời nói hay có những cử chỉ dâm đãng, tục tĩu khi tiếp xúc với nữ nhân viên. Đây là tội *sexual harassment*, tạm dịch là “quấy rối tình dục”, “sách nhiễu tình dục”. Luật pháp Hoa Kỳ phân loại hai hình thức quấy rối, sách nhiễu tình dục trong vấn đề việc làm:

1- “*Hostile environment sexual harassment*” (tạm dịch là “sách nhiễu tình dục tạo môi trường không thân thiện”), xảy ra khi những hành vi sàm sỡ

hay lời nói điều cợt khiếm nhã có tính cách tình dục, hay lời bình phẩm về thân thể của đồng nghiệp hay một cá nhân, hoặc gửi thư, email hay tin nhắn mang tính chất tình dục, hoặc đụng chạm hay vuốt ve thân thể, quàng vai, cản đường di chuyển, v.v... không được tán thưởng nhưng cứ thường xuyên tiếp tục xảy ra tại nơi làm việc, gây ảnh hưởng đến việc làm của một cá nhân, hay tạo ra một môi trường làm việc ngột ngạt, lo sợ hay thù nghịch. Kẻ sách nhiễu trong những trường hợp này thường là đồng nghiệp của nạn nhân.

2- “*Quid pro quo sexual harassment*” “Sách nhiễu tình dục trao đổi” là trường hợp một người quản lý, giám thị hay người có chức quyền tại nơi làm việc đòi hỏi quan hệ tình dục của một người dưới quyền như là điều kiện để đổi lấy các quyền lợi liên quan đến việc làm, ví dụ như được ưu đãi, tăng lương hay thăng chức. Hình thức sách nhiễu này có thể bao hàm một ý đe dọa ngầm ngầm hay trực tiếp rằng người cấp dưới sẽ bị trả đũa nếu không đồng ý với sự đòi hỏi. (“*Quid pro quo*” có nghĩa là “this for that”.)

Theo luật pháp Hoa Kỳ, “sách nhiễu tình dục” tại nơi làm việc được xem là một hình thức kỳ thị

giới tính. Nạn nhân có thể nộp đơn thưa về tội vi phạm luật lệ tiểu bang hoặc liên bang về vấn đề phân biệt “giới tính”. Nếu bị áp lực quá đỗi thì nạn nhân có thể xin nghỉ việc rồi đi kiện. Nếu quả thật là bị “sexual harassment” nạn nhân có thể được vào làm việc lại như cũ và lĩnh luôn những khoản tiền lương trong thời gian nghỉ việc vừa qua.

“Sexual harassment” cũng áp dụng cho cả những nhân viên phái nam bị “xếp” phái nữ “nài hoa ép liễu” (sic!) và ngay cả các “xếp” nam cũng như nữ cùng một “sex” với nạn nhân. Theo một nghiên cứu được thực hiện theo yêu cầu của Ủy ban châu Âu thì khoảng 40%–50% nữ nhân viên và khoảng 10% nam nhân viên đã từng một lần là mục tiêu của quấy rối tình dục.

Vào cuối năm 2016 trong một vụ kiện liên quan đến vấn đề sách nhiễu tình dục tại nơi làm việc, một tòa án ở Houston, Texas đã đưa ra bản án buộc hệ thống các tiệm ăn Chipotle Mexican Grill phải bồi thường \$7,65 triệu đô-la cho nguyên cáo. Người thắng kiện trong vụ này là một thiếu nữ đã bị sách nhiễu tình dục bởi người quản lý khi cô này còn là nhân viên dưới tuổi thành niên làm việc trong một tiệm Chipotle Mexican Grill thời gian ba năm trước

đó. Đây cũng là số tiền bồi thường lớn nhất mà tòa án tại Hoa Kỳ đã cho nạn nhân được hưởng trong những vụ kiện liên quan đến vấn đề sách nhiễu tình dục tại nơi làm việc.

Đối với các chàng Sở Khanh có một loại tội riêng là tội “*seduction*” (tội “*quyến rũ*”). Luật pháp định nghĩa tội này như sau: “xúi giục một người nữ độc thân, trinh trắng làm tình với mình bằng cách quyến rũ, lừa gạt, nịnh hót hay hứa hẹn cưới hỏi.” Thông thường nạn nhân của tội này là một trinh nữ độc thân (a chaste, unmarried woman).

Theo “thông pháp”, quyến rũ thường chỉ tạo ra một trách nhiệm dân sự và trong vài tiểu bang nạn nhân chỉ có quyền đòi bồi thường thiệt hại. Ngày nay nhiều tiểu bang xếp loại quyến rũ vào tội phạm hình sự. Nếu chàng Sở Khanh thay vì “quất ngựa truy phong” nhưng lại vội vàng hợp thức hóa bằng một đám cưới với “nạn nhân” thì sẽ được miễn tội.

*

Khi máu dê gia tăng nồng độ, con người mất cả lý trí không làm chủ được mình và mở cuộc tấn công mạnh bạo bằng vũ lực “ép buộc người đàn bà không phải là vợ mình làm tình một cách bất hợp pháp dù

người ta không đồng ý” thì tội này thuộc loại “nặng” rồi. Theo “*thông pháp*” (*common law*) đây là một tội đại hình được gọi là “rape” (*hiếp dâm*).

Theo các tài liệu thống kê thì trung bình cứ trong một khoảng thời gian là 6 phút đã xảy ra một vụ hiếp dâm ở Mỹ. Cứ trong 4 vụ hiếp dâm thì một vụ có nhiều thủ phạm cùng tham gia... “bề hội đồng”.

Báo chí từng loan tin Tổng giám đốc Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF) Dominique Strauss-Kahn, 63 tuổi, bị cáo buộc tấn công tình dục đối với một nữ hầu phòng khách sạn ở New York năm 2011. Ngoài ra, ông còn bị một nữ văn sĩ Pháp cáo buộc hành vi tấn công tình dục. Sự nghiệp chính trị của Strauss-Kahn tiêu tan, đáng nói nhất là cơ hội ra ứng cử tổng thống Pháp đã tan vỡ.

Theo “*thông pháp*” thì một trẻ dưới 14 tuổi không thể phạm tội hiếp dâm. Công dân ít tuổi này được pháp luật coi là chưa có đủ khả năng để làm chuyện đó. Đây là một sự “mất năng lực” luật định. Cùng lắm chỉ bị truy tố về tội “bạo hành” mà thôi. Tương tự như một kẻ “bất lực” không thể bị truy tố về tội “hiếp dâm” nhưng có thể bị truy tố về tội “bạo hành” và “giam giữ bất hợp pháp” đối phương của

mình. Thoạt tiên cứ tưởng rằng luật lệ các tiểu bang ở Mỹ chỉ coi phái nữ mới có thể là nạn nhân của tội “hiếp dâm”. Chẳng thấy ai nói chuyện nạn nhân có thể là... phái nam cả. Như thế về mặt này quả thật nam nữ chưa bình quyền bình đẳng chút nào (sic!). Nhưng Văn phòng Thống kê Tư pháp Hoa Kỳ năm 1999 ước tính 91% nạn nhân bị hiếp dâm là nữ và 9% là nam. Và 99% kẻ phạm tội là nam. Trong một thăm dò ở nữ, chỉ 2% cho rằng họ bị hiếp dâm bởi người lạ.

Sự phản kháng của nạn nhân là một yếu tố quan trọng cấu thành tội phạm. Nếu nạn nhân không phản đối gì thì thành ra chuyện...”chung vui” rồi. Chuyện xưa kể rằng lúc còn trẻ, làm kép đánh đàn, cụ Nguyễn Công Trứ rất thích một cô đào. Một hôm hai người phải đi hát nơi xa. Giữa cánh đồng vắng vẻ, thừa dịp chỉ có anh với ả cụ Trứ bèn tấn công, ghi chặt cô vào lòng... (Không rõ còn có chuyện chi khác xảy ra tiếp theo đó hay không?). Cô then thùng, chỉ luôn miệng “*ừ ừ*” để cưỡng lại mà thôi... Về sau khi cụ Nguyễn Công Trứ làm Tổng đốc, cụ tổ chức một buổi hát. Tình cờ trong đám đến hát lại có cô đào xưa. Nhận ra “người cũ” cô bèn hát một câu đề gợi lại:

*Giang sơn một gánh giữa đòng
Thuyền quyền ứ hự anh hùng nhớ chãng?*

Tuy thế cần lưu ý trường hợp nạn nhân quá ít tuổi thì dù nạn nhân có ưng thuận chãng nữa vẫn có tội. Nếu nạn nhân dưới một tuổi nào đó do pháp luật quy định thì đương sự vẫn bị tội “hiếp dâm”, đây là tội “*statutory rape*” (tạm dịch là “*hiếp dâm luật định*”). “Thông pháp” ấn định số tuổi này là 10. Luật lệ các tiểu bang ấn định số tuổi này khác nhau, thường trong khoảng từ 10 đến 18. Pháp luật có khuynh hướng giảm số tuổi này từ 18 xuống 14 và đòi hỏi thủ phạm phải lớn hơn nạn nhân vài tuổi.

Một cuộc nghiên cứu vào năm 1995 cho biết 50% các teenagers nước Mỹ đã biết nếm mùi trai gái xác thịt vào tuổi 16. Và mỗi năm đã xảy ra hơn 7 triệu vụ (7 million incidents) bị coi là “hiếp dâm luật định”. Kẻ nào dùng lời ngon ngọt, thả lời ong bướm để quyến rũ gái vị thành niên cùng song ca bản... “lâu đài tình ái” hãy nên đề cao cảnh giác, coi chừng pháp luật. Pháp luật cho rằng ở tuổi này người con gái coi như chưa đủ tuổi trưởng thành nên không có “năng lực về pháp lý” để tỏ ý ưng thuận bất cứ điều gì.

Nguyễn Thị Hoàng có những câu thơ rất da diết về một cô gái vị thành niên tuy mới chỉ có 16 tuổi đầu mà đã có kinh nghiệm về xác thịt:

*Em mười sáu tuổi tơ măng
Thịt da đốt cháy thiên đường tình yêu
Trong cơn chăn gối rã rời
Im nghe từng chuyến xe đời đi qua...*

Thôi thì 16 cũng tạm được đi. Chao ơi Nguyễn Sa “phóng khoáng” hơn, hạ số tuổi tán tỉnh đó xuống còn 13. Con nhà người ta mới có 13 tuổi đầu nào đã biết cái chi chi:

*Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ 13...*

Một loại tội khác xảy ra nhân những cuộc đưa đón, hò hẹn hoặc gần gũi nhau giữa nam nữ và rồi một bên làm bậy. Đây là loại “*date rape*” (hiếp dâm hò hẹn).

Một giáo sư đại học phỏng vấn 7 ngàn sinh viên về vấn đề này và nói: “Cứ trong 8 nữ sinh viên thì có một người là nạn nhân. 90% biết rõ kẻ tấn công mình. 47% những vụ này xảy ra do những cuộc hò hẹn lãng mạn hay hò hẹn lần đầu. Hơn 90% những vụ này được làm lơ đi, không báo cáo. Chẳng có

nam sinh viên nào cho rằng chuyện mình làm như thế là phạm tội về mặt pháp lý cả”.

Vấn đề “date rape” là một vấn đề khó khăn vì khó chứng tỏ lúc nào nạn nhân đồng ý hay chống đối? Chống đối đến mức độ nào? Thủ phạm có dùng vũ lực hay không? Vũ lực đến mức độ nào? Có luật gia đề nghị là chỉ nên kiện về dân sự đòi bồi thường thiệt hại (*negligence*). Luật pháp chưa có giải pháp thống nhất rõ rệt. Loại tội phạm được gọi là “hiếp dâm hò hẹn” xảy ra nhiều nhất là ở Hoa Kỳ, nơi mà phong tục tập quán tương đối phóng khoáng, tự do. Còn tại các nước châu Âu và các nơi khác thì vụ này ít xảy ra.

*

Sau khi kết hôn, cả vợ lẫn chồng đều có bổn phận “đồng cư”, cùng “chung chăn chung gối” với nhau. Đây là một nghĩa vụ mà pháp luật gọi là “*sexual obligation*” (*nghĩa vụ sinh lý*). Một trong hai vợ chồng không thể từ chối nghĩa vụ này nếu không có lý do chính đáng, thí dụ như đau ốm, bệnh hoạn... Nếu một bên liên tục từ chối không chịu hoàn thành nghĩa vụ thì “thuốc chữa” duy nhất là ly dị hoặc tiêu hủy hôn thú mà thôi. “Đê” là phạm tội, vậy mà... không “đê” cũng khổ.

Một ông chồng không có khả năng hoàn tất nghĩa vụ sinh lý của mình sẽ bị coi là “*bất lực*” (*impotency*). Đây là một lý do để tiêu hủy hôn thú theo pháp luật tại đa số các tiểu bang, nếu sự bất lực này có từ trước khi cưới. Nếu sau khi cưới rồi mới bị bất lực thì thủ tục cần theo là ly dị.

Có mấy điểm cần lưu ý là chỉ riêng người phối ngẫu (spouse) kia mới có quyền xin tiêu hủy hôn thú hoặc ly dị. Nếu đương sự cảm thấy thoải mái, không thiệt hại quyền lợi gì thì mọi sự êm xuôi cả. Sự bất lực cũng phải không thể chữa trị được bằng điều trị y khoa, giải phẫu. Nếu có thể chữa trị được thì tòa án thường không cho ly dị.

Cũng cần phân biệt sự bất lực với sự “*hiếm muộn*” (*sterility*), không sinh sản. Người hiếm muộn vẫn có thể hoàn thành nghĩa vụ sinh lý của mình nhưng chỉ không thể có con mà thôi. Y học sẽ đóng một vai quan trọng trong việc phân biệt thế nào là bất lực, thế nào là hiếm muộn.

Như trên đã nói là giữa vợ chồng có nghĩa vụ sinh lý nhưng không phải là người chồng đương nhiên có “giấy phép” thường xuyên để hành hạ thể xác vợ mình. Theo “thông pháp” nếu hai vợ chồng còn sống chung với nhau thì người chồng không thể

bị khép vào tội hiếp dâm vợ được, ngay cả trong trường hợp người vợ không ưng chịu và người chồng đã sử dụng đến vũ lực.

Tại Hoa Kỳ, khái niệm về chuyện “*hiếp dâm trong hôn nhân*” (*marital rape*) khởi sự từ giữa thập niên 1970 và tới năm 1993 thì bị coi là tội phạm trong khắp các tiểu bang và do đó người chồng có thể bị truy tố về hình sự.

Cái chuyện lâm cảm này hoàn toàn chỉ có ở phương Tây. Người đàn bà phương Đông có lẽ tuyệt vời hơn vì lúc nào cũng tỏ ra chiều chuộng chồng hết mình, ngay cả lúc đang bận rộn tứ bề về việc nội trợ trong gia đình:

*Trong khi lửa tắt, com sôi,
Lợn kêu, con khóc, chồng đòi tòm tem.
Bây giờ lửa đã cháy lên,
Com đã sắp chín, tòm tem... thì tòm*

*

Ở Hoa Kỳ này thiếu gì những kẻ bệnh hoạn về tinh thần nên nếu bạn chẳng may phải nghe những cú điện thoại của những kẻ lạ gọi đến, đề cập tới những chuyện dâm ô tục tĩu thì bạn có thể báo ngay cho công ty điện thoại càng sớm càng tốt. Công ty

điện thoại sẽ hướng dẫn bạn cách đối phó và công ty có cách phăng lần khám phá ra người gọi ở đầu giây bên kia để làm các thủ tục cần thiết truy tố kẻ quấy rối ra trước pháp luật. Theo Đạo luật truyền thông liên bang thì kẻ quấy rối đó có thể bị phạt tiền, phạt tù hoặc bị cả hai hình phạt này. Đây là loại “*obscene phone calls*”. Luật pháp nhiều tiểu bang cũng cấm đoán cả những lời phê bình, đề nghị, gợi ý có tính cách dâm ô tục tĩu qua điện thoại nữa.

Đôi khi gia đình nhận được những quảng cáo về các loại phim ảnh dâm ô, tục tĩu. Nếu không muốn những loại quảng cáo này tiếp tục gửi đến nhà bạn bằng đường bưu điện thì bạn nên liên lạc với bưu điện, yêu cầu ghi tên bạn vào một danh sách đặc biệt ghi tên những người không muốn nhận những loại quảng cáo tương tự (ads for X-rated films). Bạn có thể ghi tên cả con cái bạn vào danh sách trên. Kể nào còn tiếp tục gửi những quảng cáo tục tĩu đến nhà bạn nữa sẽ bị pháp luật trừng trị vì đó là một “tội phạm liên bang”.

Tại các nước phương Tây người ta đưa cả chuyện sinh lý nam nữ vào chương trình giáo dục. Trước kia tòa án cho phép cha mẹ học sinh có quyền không chấp nhận cho con cái mình tham dự. Gần

đây toà án lại buộc các học sinh phải tham dự. Nhưng nhiều giới chức giáo dục thừa nhận “*giáo dục sinh lý*” (*sex education*) là một vấn đề tế nhị, nên để cho học sinh cùng cha mẹ học sinh tùy nghi chọn lựa.

*

Tuy “*nài hoa ép liễu*” là phạm luật nhưng cũng nên tìm hiểu thêm về vấn đề “dâm” và “nghĩa vụ sinh lý”. Có lời khuyên là vẫn cứ nên “dâm” nhưng phải “dâm” theo đúng pháp luật quy định, “dâm” “trong vòng trật tự”.

Từ điển Hán Việt của Đào Duy Anh phân biệt hai loại “dâm” khác nhau, một loại là “tà dâm” còn một loại là “chính dâm”. Chuyện nam nữ phòng the mà không phải xảy ra giữa vợ chồng là tà dâm. “Tà dâm” được định nghĩa là “gian tà và dâm đặng”, tương tự như chữ “gian dâm”. Còn giữa vợ chồng với nhau thì được coi là chính dâm.

*Ai bảo chữ dâm là chữ bậy,
Không có dâm sao nảy ra hiền?*

Theo tin báo chí là tờ Los Angeles Times thì tại một thị trấn nọ ông Arthur Pratt, 65 tuổi, đã không chịu hoàn thành nghĩa vụ làm tình với vợ là Kelli, 45

tuổi, cho nên vợ nổi cơn tức giận bèn cắn ông tới hơn 20 vết răng. Ông chết queo luôn. Hối ra mới biết ông chồng vừa lớn tuổi lại mang nhiều bệnh tật trong người, vừa mới ra khỏi bệnh viện để về nhà mới được khoảng một tuần lễ thôi.

Trái lại tại Việt Nam vào tháng 12-2016 chị vợ tên Tạ Thị Phương đã đánh chết anh chồng vì chị bị chồng đòi “yêu” khi chị đang ốm, lại còn bị hành hung khi từ chối. Chị đã lấy cái điều cày đập anh chồng đến tử vong. Tòa Án Nhân Dân tỉnh Hòa Bình đã tuyên phạt chị 5 năm tù về tội giết người.

Có người nhắc chuyện khi tới thăm thác nước Niagara tổng thống Abraham Lincoln chỉ nói: “Điều làm tôi sửng sờ nhất đó là trên trái đất này nước ở đâu mà lại chảy dồn vào đây lắm vậy” thì nữ tài tử Marilyn Monroe lại nói: “Thác nước sản xuất ra nhiều điện nhưng những kẻ đi hưởng trăng mật lại không dùng nhiều vào ban đêm” (The falls produce a lot of electricity, but the honeymooners don't use very much of it at night). Lắm người còn nhắc đến các câu thơ đầy hào khí sau đây:

*... Chơi cho phờ râu, cho trắng mắt
Cho long giải yếm, cho bút gãy lưng*
(Dương Khuê)

*Sáng tác hay là tối tác đay
Tối không tác đủ, tác ban ngày
Xem ra sáng tác không bằng tối
Tối tác ông ơi, sướng thế này!*

(Nguyễn Bính)

*... Một năm một tuổi trời cho tớ
Tuổi tớ trời cho, tớ lại càng...
... Ngày ngòi chuyện gẫu chàng như gỗ,
Đêm giống vượn leo hết chỗ chê!*

(Nguyễn Khuyến)

Vậy mọi người nên tùy nghi mà ứng xử. Có lẽ phương cách hay nhất là nên tránh xa chuyện “nài hoa ép liễu” và nếu có nổi máu “dê” thì chỉ nên dê... trong vòng pháp luật.■

Ngô Tăng Giao

